

“Arribats a un cert punt, no sabem què ens passa”

Josep Anton Soldevila va iniciar-se en el món de la poesia l'any 1977 amb *La frontera de cristal*. Després, hi han seguit *Les paraules que no has après a dir* (1985), *Un vast naufragi de somnis* (1989), *Cendres blanques* (1991), *Les aus de maig* (1995), *Últim Refugi* (2002); l'antologia *Poesia Recollida 1985-2000* (2004), *El llibre dels adéus* (2007), *Des del desert* (2012). Aquests dos llibres formen part d'una trilogia que es tanca amb *El mur de Planck*, l'obra guanyadora del premi Vicent Andrés Estellés. El premi que atorga l'Editorial 3i4 se suma als guardons de la Viola d'Argent dels Jocs Florals de Barcelona (2000), la Gran Medalla dels Jocs Florals del Rosselló (2002) i el Guillem Viladot (2009).

Economista de formació, Josep Anton Soldevila ha treballat durant 30 anys en el món de la banca i els números, un àmbit en què, diu, “hi ha molta més gent que no sembla a qui agrada d'escriure i llegir poesia”. “Una volta —explica— em va fer cridar el director del banc, un individu amb fama de dur a qui tothom tenia una mica de por. Em vaig presentar allà, tot esperant-me el pitjor. I em va dir: ‘Me n’he assabentat que t’agrada la poesia. És fantàstic trobar algú amb qui compartir aquesta afició!’”.

—L'obra guanyadora es diu *El mur de Planck*. Com es conjuguen poesia i física?

—La física quàntica i relativista té molt a veure amb la filosofia i la càbala i a mi la primera sempre m'ha interessat molt.

Aquesta obra és la tercera part d'una trilogia. El primer dels llibres va sorgir d'una estada meua a l'hospital prou perllongada a causa d'un trasplantament de ronyó, ara fa deu anys. Mentre vaig estar-me a l'hospital, vaig haver d'estar moltes hores aïllat i em va donar per pensar sobre les coses que tenim en la vida però en realitat no tenim perquè ens costa molt

Josep Anton Soldevila (Barcelona, 1948) ha estat el guanyador del Premi Vicent Andrés Estellés de poesia amb ‘El mur de Planck’, obra amb què tanca una trilogia que va iniciar l'any 2007 amb ‘El llibre dels adéus’

dir adéu. L'adéu només és la culminació de la crisi. I quan la crisi culmina, o les coses s'acaben o comencen de nou. Per tant, és necessari dir adéu i no en sabem. *El llibre dels adéus* fou una investigació

poètica sobre aquesta qüestió. Després vaig escriure *Des del desert*, que vindria a ser l'etapa següent, el trànsit que cal fer després de dir adéu.

—I finalment arriba *El mur de Planck...*

—Aquesta és la part espiritual de la trilogia. Hi faig un viatge interior, durant el qual vaig comprenent-me, fins a arribar a un punt on hi ha el mur a partir del qual ja no tenim explicació. Arribats en aquest punt, en aquest mur de Planck, reconec que al darrere no sé què passa. Hi ha, doncs, introspecció, un element molt present en la meua trajectòria. Jo em considero un poeta líric, que escriu a partir de les anècdotes i a qui, a partir d'allò que ha passat, m'agrada escriure sobre allò que sento.

—El jurat ha destacat que l'obra “té un perfil retòric molt senzill, però a mesura que el llegeix trobes que té molta profunditat”.

—El perfil retòric d'aquest llibre i dels anteriors és baix voluntàriament, perquè en la meua opinió allò realment important és que la idea que hi ha al darrere arribi al lector. No hi ha cap complicació, procuro triar sempre la paraula més col·loquial perquè allò que m'interessa és que el sentiment que jo vull expressar arribi al seu destinatari.

Violeta Tena



Josep Anton Soldevila, guanyador del premi Vicent Andrés Estellés de poesia.